

Mama's minnaar

EEN
FLEURIGE
KOMEDIE

GIJS
MULLER

Mama's minnaar

Een fleurige komedie

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRJ

Colofon

Eerste uitgave: juli 2021
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Machteld Stiling
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8305-586-2
ISBN Paperback: 978-90-8321-554-9

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission

1.

Als kind was Hans Somerwil al gefascineerd door bloemen. Hoewel hij allesbehalve een vrouwelijke jongen was, gaf hij niets om auto's of voetbal of het stoken van fikkies. Hij keek en deed mee met zijn vriendjes, maar het raakte hem allemaal niet. Bloemen deden dat wel. In de zomer rende hij altijd zo uit bed de tuin in om te kijken wat er die nacht nou weer opgebloeid of opengegaan was. Wondertjes waren het. Opeens stond daar in de achtertuin een gele bloem die er gisteren nog niet was, zachtjes in de wind heen en weer te wiegen. Hoe was dat mogelijk?

Het ging hem wel echt om de bloemen: die bundeling fluwelen blaadjes die dicht bij elkaar een explosie van kleur vormden. Waar kwam die vandaan? Waar vond de rode roos zijn rood? Hoe kwam een iris aan zijn geel en zijn paars? Van bomen en planten zag hij ook de schoonheid wel, maar het grote gevoel kwam pas echt als in het vroege voorjaar de Canadese krent zijn kleine witte pracht openbaarde en de prunus zijn roze slagroomdek van bloesem. Dan stond hij erbij en keek ernaar, met open mond en geheel stilgevallen. Om over al die weldadige rododendrons en de overweldigende hortensia's later in het seizoen nog maar te zwijgen. Bloemen waren het bewijs dat er iets tussen hemel en aarde was wat het goed met de mensheid voor had en wat naast

alle verschrikkingen, ziektes en ellende troost en schoonheid wilde bieden. Het leven was dus niet leeg, niet zinloos; dankzij de zintuigen kon er dagelijks genoten worden en dat was de waarde van alles. Een bloem kon je bekijken en strelen, en je kon eraan ruiken. En hij twijfelde er geen moment aan dat er wezens op aarde waren die een bloem ook konden horen groeien.

‘Moet je kijken, die bloem!’

‘Ja, wat is daarmee?’ vroeg zijn buurjongen verbaasd.

‘Die stond er gisteren nog niet.’

‘Nou en?’

‘Prachtig toch?’

Het was dan ook niet verwonderlijk dat Hans Somerwil al op jonge leeftijd op een baantje bij de bloemenstal naast de ingang van het station aasde. Een zomer lang ging hij elke week vragen of ze misschien op de woensdagmiddag of in het weekend werk voor hem hadden. Zonder succes. Maar toen het volgende voorjaar aanbrak en de stokoude vader van de bloemist opeens stierf, werd Hans ingehuurd voor de zaterdagmiddagen en de dagen die voorafgingen aan bijzondere evenementen, zoals Moederdag, Valentijnsdag en dodenherdenking.

Aanvankelijk had hij er last van gehad dat de bloemen die hij daar in dat stalletje verkocht eigenlijk al dood waren zonder dat je dat aan ze kon zien. Ze waren afgesneden van hun bol in de aarde of van hun tak aan de struik. Met water werd het definitieve vergaan een week of

twee uitgesteld, zodat de mensen nog even wat opgefleurd werden van hun geuren en kleuren. De een zijn dood is de ander zijn vermaak. Wreed was dat natuurlijk wel, maar wellicht moest je er zo niet over denken. Na verloop van tijd wende hij aan het idee en had hij er vrede mee dat het leven van een afgesneden bloem weliswaar kort maar zeker zinvol was. Waar bloemen waren, waren emoties, van vreugde of verdriet. En tijd was relatief natuurlijk. Twee weken konden als net zo lang of kort ervaren worden als tachtig jaar, had hij bedacht. Misschien ervoer een bloem elke seconde zo intens dat twee weken een eeuwigheid waren?

Ondertussen werd hij van een kleine jongen een grotere. 'Ja te gek, maar niet hier op het gras. Laten we daar op het zand voetballen. Of op straat.'

'Waarom niet hier? Op het gras kan je slidings maken, man.'

'Laat maar.' Hij durfde niet te zeggen dat hij het gewoon geen prettig idee vond om met zijn allen over al die kleine witte en blauwe bloemetjes in het groen heen te denderden. 'Ik moet trouwens zo weg. Ik moet nog aan mijn natuurkundewerkstuk werken.'

Hoewel Hans Somerwil de hersens had om door te leren en het voor hem absoluut mogelijk was arts of advocaat te worden, bleken alle smeebedes en indirecte dreigementen van zijn ouders en leraren volstrekt zinloos. Toen de eigenaar van de bloemenstal bij het station er de brui aan wilde

geven, stapte Hans naar de bank, nauwelijks twintig jaar oud, om een lening af te sluiten die hem in staat stelde het bedrijfje over te nemen. En dat ging om een flink bedrag, omdat het eeuwige huurrecht van de plek en de goodwill natuurlijk ook betaald moesten worden. De bank werkte mee. Het was het einde van de jaren tachtig, de economische crisis was zo ongeveer net achter de rug, het betrof aantoonbaar een goedlopend zaakje dat al jarenlang een redelijke winst opleverde, en er was geen enkele reden om te veronderstellen dat dat onder leiding van deze gepassioneerde en vlijtige jongeman in de toekomst zou veranderen. Hij kreeg dus zijn geld, betaalde zijn oude baas en werd daarmee de trotse eigenaar van de bloemenstal.

‘En dan komt daar het kantoorje en dit wordt dan de werkplaats, waar we de boeketten maken. En hier zetten we dan ’s avonds alles wat overdag buitenstaat, zodat we hier meer ruimte hebben voor de vazen en de potplanten, want die gaan we ook verkopen.’

Het kopen van het stalletje bleek een goed plan te zijn geweest, dat zagen zijn ouders en leraren van vroeger na verloop van tijd ook wel in. Er waren maar weinig mensen die met zo veel plezier naar hun werk gingen als de jonge Hans Somerwil, en omdat hij dat ook dag in, dag uit uitstraalde, liepen de zaken uitstekend. Mensen kwamen er graag en vaak, en ze kochten mooi spul, niet in de laatste plaats omdat de verkoper zijn koopwaar zelf zo prachtig vond en dat eenieder uitvoerig uit de doeken deed.

‘Dit jaar zijn de rozen mooier dan ooit. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb ze nog nooit zo mooi gezien. Bovendien zijn ze sterk: ze staan minstens twee weken en misschien wel drie. Wat zijn ze schitterend. Vindt u niet? En niet duur, toch?’

2.

Het was ook een volstrekt natuurlijke gang van zaken dat er meteen een onverbiddelijke vonk oversprong toen Hans Somerwil de Engelse Joan Applewhite ontmoette, die, omdat ze zo intens van bloemen in het algemeen en tulpen in het bijzonder hield, stage liep op de commerciële afdeling van de veiling in Aalsmeer.

‘Ik hou van tulpen zo veel,’ zei zij met een accent dat hem meteen deed smelten.

Hij was een paar avondjes met haar uitgegaan in Amsterdam, die steevast eindigden in vrijpartijen in portieken en zelfs in het kantoortje van zijn eigen bloemenstal, en een dik jaar later werd er druk en vrolijk getrouwd. Op alle foto’s die er van het bruidspaar gemaakt werden, vormden zeeën van bloemen de achtergrond en soms zelfs de voorgrond. Dan stonden de pasgetrouwden er zelf niet eens op en had de fotograaf op hun aanwijzingen alleen de bloemen vastgelegd.

Hans en Joan waren jong, te jong, zeiden velen, maar ze waren verliefd en vastbesloten en dat maakte ze onverbiddelijk. Ze betrokken een redelijk ruime, maar zeer betaalbare huurflat aan de andere kant van het station, van waaruit ze nog net een klein stukje van de bloemenstal konden zien. En daar begonnen ze aan hun gezinsleven.

‘Willen wij hebben kinderen, Hans?’

'Dat dacht ik wel. Dat wil ik wel, ja.'

'Yes. Me too.'

Joan hield meer van overleg dan van emoties. Als een echte Britse bediende ze zich bij dramatische of iets minder dramatische gebeurtenissen van dodelijke understatements die het relatieve van alles uitdrukten. Zo belangrijk was het allemaal niet, dingen gebeurden en dat was nou eenmaal zo. Je kon maar het beste wat verwonderd en met een grijns naar het leven kijken, ook als het tegengat. En Hans kon zich daar prima in vinden. Wat er ook gebeurde, hoe hard het ook stormde of vroom, elk jaar werd het weer lente en verdreven de kleuren van alle schitterende bloemen de kille winter.

'Kijk, daar zijn de eerste sneeuwkllokjes alweer.'

'Lovely.'

De eerste jaren hadden ze veel gesprekken over zakelijke uitbreiding. Misschien was een grote winkel in het centrum beter en wellicht kon er dan elders een dependance worden geopend, om vervolgens langzaam toe te groeien naar een keten? Hans was er niet op tegen, maar hij stond ook niet te springen. Hij kon dan meer verdienen natuurlijk, maar het betekende ook meer zorgen en meer administratie. Had hij dan nog wel tijd voor de bloemen zelf en de praatjes met de klanten? Toen Joan zwanger werd en vervolgens een dochter baarde, en daarna nog eens zwanger werd en er een zoon kwam, hadden ze ook geen tijd meer voor al die plannen en werd alleen de stal bij het station vernieuwd en verder

uitgebreid. Het was ook drukker geworden in het dorp; de stad rukte op en de zaken liepen prima. De lening aan de bank was inmiddels afbetaald en omdat het bedrag voor huur van de plek destijds voor eeuwig was vastgezet, hadden ze lage kosten. Geldzorgen waren er dus niet.

Goed, ze hadden misschien alleen maar dat bloemenstalletje naast de ingang van het station, maar gelukkig waren ze wel. En dat was ook wat waard.

3.

Tess, de dochter en het oudste kind van Hans en Joan, was altijd een buitenbeentje geweest. Al op de peuterspeelzaal had ze moeilijk contact gemaakt met de andere kinderen en hoewel dat opviel en er ook melding van werd gemaakt, leek zij er zelf in het geheel niet onder te lijden. Na wat onduidelijke onderzoeken bij wat onduidelijke onderzoekers waar weinig uitkwam, was men er maar aan gewend geraakt dat zij haar eigen koers voer. Tess was Tess.

Ze was zeldzaam zelfstandig, fanatiek en eigenwijs, wat haar niet altijd in dank werd afgenomen. Op de lagere school en later op de middelbare werd ze vaak versleten voor koud en kattig, toch waagde niemand het haar te pesten of te becommentariëren. Ze was fel en niet op haar mondje gevallen en ze kon zelfs fysiek in de aanval gaan, met een kracht die je niet zou verwachten van zo'n frêle gestalte. Tess was een meisje om rekening mee te houden.

Haar enige zwakte, voor zover je dat zo kon noemen, was haar jongere broertje Andrew, die Andy werd genoemd. Hij was zo ongeveer in alles haar tegenovergestelde. Hij was ontspannen en charmant, maar ook lui en passief; hij bezag het leven als iets waar je toevallig in verzeild was geraakt en je moest maar kijken wat er op je pad kwam. Tess was vier jaar oud geweest toen

Andy werd geboren en ze had hem vanaf de eerste dag bemoederd en verzorgd. Joan liet al snel van alles aan haar over, van het verschonen van luiers tot het naar bed brengen. Niet omdat ze het zelf niet wilde doen, maar omdat Tess die plek opeiste en geen tegenspraak duldde. Andy was gewoon haar verantwoordelijkheid, zo voelde dat voor haar.

Ze waren een rustig en liefdevol gezin geweest al die jaren. Natuurlijk, er was weleens wat geweest. Hans had een keer een vaste klant gehad die meer dan gladiolen en rozen van hem wilde en omdat ze jong en fleurig was, had hij zich bereid getoond haar ook wat meer dan gladiolen en rozen te geven. Dat had weliswaar tot enige commotie en spanningen geleid, maar erg dramatisch was het niet verlopen. Joan had zich er gewoon niet al te druk over gemaakt en had het gewoon laten gebeuren, hoewel er op een bepaald moment toch ook wel een paar borden op de keukenvloer waren gesneuveld, exemplaren waar toch al wat schilfers van af waren gebarsten in de loop der jaren. Lang had de hele affaire niet geduurd en na verloop van tijd was de rust weer teruggekeerd.

‘Beter maar niet meer doen, Hans,’ zei Joan. ‘Als dat enigszins tot de mogelijkheden behoort.’

‘Dat is goed, Joan,’ zei Hans. ‘Ik zal kijken wat ik voor je kan doen.’

Tess had een keer voor wat drama gezorgd door een jongeman een pittige dreun te verkopen en daarbij met een scherpe nagel per ongeluk dusdanig diep in zijn linkeroog te prikken dat

dat niet langer bruikbaar bleek en het slachtoffer dus voortaan zijn leven moest leven zonder visuele diepte. Het was een hele gebeurtenis geweest, die het dorp een weekend lang conversatie had opgeleverd. Daarna hadden dader en het slachtoffer het uitgepraat en bijgelegd en was het geschiedenis geworden. De jongen was na een paar jaar met een backpackster naar Australië verhuisd en ze hadden nooit meer iets van hem vernomen. Tess vond het wel een grappige gedachte dat er nog zeker een jaar of vijftig, of zelfs langer, verteld zou worden over het incident, zelfs aan het andere eind van de wereld. Dat was het leuke van drama, het leverde een goed verhaal op.

Joan en Andy hadden nooit iets ingebracht wat tot commotie leidde en zo waren de jaren dat het gezin een gezin was in aangename kalmte voorbijgegaan, totdat opeens het moment kwam dat Tess aankondigde op zichzelf te gaan wonen. Ze was in de twintig, al bijna afgestudeerd, en ging. Na een jaar of twee voegde Andy zich bij haar, zoals te verwachten was. Die twee konden niet zonder elkaar. Ze bewoonden samen een appartement in een oud pand in de stad, dat Tess handig voor een uiterst lage huur had weten te bemachtigen via een instantie die zich bezighield met instanties die zich bezighielden met monumenten en het herstel daarvan. Niemand begreep er iets van, maar dat maakte helemaal niets uit. Ze woonden daar prima en bijna voor niks.

Zo was de situatie toen in 2008 de krediet-

crisis de kop op stak en de financiële wereld en daarmee iedereen een waarschuwing kreeg aangaande het ongebreidelde lenen van geld om de welvaart mee te vergroten. Het grote uitdelen stopte en her en der begon er een nieuwe armoede de kop op te steken, niet in de laatste plaats omdat de lonen eerder daalden dan stegen. Grote bedrijven werden vanaf dat moment rijker dan rijk, maar ontweken handig hun belastingplichten, waardoor de kleine man de kosten van de overheid moest opbrengen. Hans en Joan hadden geen weet van dit alles. Zij hadden praktisch geen schulden en ruim inkomsten en hoewel de verkoop van de bloemen natuurlijk wel iets teruggelopen was, waren de omzet en de winst nog dusdanig dat het bestaan zorgeloos kon worden voortgezet. Zij deden wat ze altijd al deden en bleven dat doen en nog immer met een zekere passie, hoewel die wel iets sleets was geworden na al die jaren.

‘Ja, de rozen zijn zijn mooi dit jaar. Het is een goed rozenjaar. Had u er nog iets bij gehad willen hebben? Zal ik een boeketje maken of wilt u ze gewoon zo?’

Hun leven was zo ongeveer over de helft en nu de kinderen vertrokken waren, was de opbouwfase voorbij. Er werd niet meer naar een toekomst geleefd maar met een verleden, wat een heel andere energie gaf. De dagen leken ook steeds meer op elkaar en misschien juist omdat zij geen zorgen hadden en niet hoefden te vechten voor de dagelijkse boterham, verdwenen het schuim van hun bier en de bubbels uit hun

champagne, zoals Joan het uitdrukte. Ze wisten wel dat het nou eenmaal ging zoals het ging en ze maakten er zelfs grappen over. Je was tenslotte een Britse of je was het niet, je was tenslotte met een Britse getrouwd of je was het niet.

‘Hoe was je dag, schat? Heel anders dan gisteren of ongeveer hetzelfde?’

‘Heel anders dan gisteren, *my dear*. Vandaag heb ik twee vazen verkocht en gisteren maar eentje.’

Met de humor lieten ze elkaar zien dat ze de situatie accepteerden zoals die was. En ze hadden het toch ook goed? De stal liep als de sneltreinen die er voorbijraasden, iedereen was gezond en kijk eens, de tulpen hadden een mooie prijs op de veiling de laatste tijd, die konden ze goedkoper aanbieden en er toch nog meer winst op maken. Het leven was best en dat was het.

‘Soms schijnt de zon en soms valt er regen. Bloemen kunnen niet zonder het één en niet zonder het ander. Wij zitten altijd goed.’

Hun twee kinderen leefden hoofdzakelijk van de inkomsten van Tess, die inmiddels allerlei goedbetaalde klussen deed die te maken hadden met de emancipatie van de vrouw, een onderwerp waar zij zich meer om opportunistische redenen dan om ideële in gespecialiseerd had. Het was nou eenmaal iets wat in het brandpunt van de belangstelling stond en daar kon je op inspelen. Wie met haar te maken kreeg, vroeg zich wel al snel af waarom vrouwen eigenlijk geëmancipeerd moesten worden. Voor het werk zelf maakte haar dat juist zo geschikt, omdat ze geen

millimeter over zich heen liet lopen. Maar dan ook geen millimeter.

Een liefdesleven had Tess dan weer niet, in tegenstelling tot Andy die er een dagtaak aan had. Er lag altijd wel een meisje in zijn bed, wat een wonder was aangezien hij in het algemeen ongeveer de hele dag niets deed en alle dagen zo'n beetje nergens kwam. Dat was niet meer nodig, stelde hij, hij was namelijk iemand van de nieuwe *social media*. Er ging geen minuut voorbij of hij zat minstens de helft ervan op zijn telefoon, append, postend, scrollend en surfend. Tess bespote hem er constant om. Zij wilde haar tijd goed besteden, wat betekende dat er elke dag iets tot stand gebracht of verdiend moest worden om de wereld in het algemeen en die van haarzelf in het bijzonder verder te brengen. Hoewel zij inzag dat het fysiek uiten van genegenheid een menselijke behoefte was en een omhelzing soms best aangenaam kon zijn, vond zij seks een onhygiënische aangelegenheid, waarbij mannen opeens overvallen werden door een dierlijkheid die haar angst aanjoeg. Op een gezellige avond met haar broertje had ze na twee wijntjes weleens een poging gewaagd een ander systeem voor de voortplanting uit te denken, maar veel verder dan vibrators met een ingebouwd pipetje was ze niet gekomen. Om de volgende dag zo ongeveer te ontkennen dat het gesprek plaats had gevonden. Tess kon niet tegen alcohol, het maakte dat ze de absolute controle over zichzelf verloor en als ze nou ergens een hekel aan had, was het dat wel.

Het was duidelijk: Tess zou waarschijnlijk minister-president worden of zoiets, Andy zou zijn hele leven in bed doorbrengen, alleen of met iemand, en Hans en Joan zouden hun leven met een tweetal decennia in reinheid, rust en regelmaat afronden. De kaarten waren bij voorbaat al geschud.

Althans, daar zag het naar uit.

4.

In de flat naast die van Hans en Joan woonden en leefden de al wat oudere Sacco en zijn stevige Surinaamse vriendin Bella, een bescheiden kunstenaarsechtbaar. Zij was zangeres, ze zong alles wat je zingen kon, van pop tot jazz tot soul tot *mainstream* tot het Nederlandse lied. Hij was ooit opgeleid als boekhouder, maar had daarna meteen gekozen voor het palet en de schildersezel, die tot de komst van Bella altijd zijn grootste en enige liefdes waren geweest. Sacco schilderde of zijn leven ervan afhing en dat al vele decennia lang. Omdat hij jong was geweest in de jaren zestig van de twintigste eeuw was hij opgevoed met de gedachte dat het gevoel van de kunstenaar zelf belangrijker was dan zijn techniek en de uitwerking die zijn werk op een ander had, dus waren zijn schilderijen wild en abstract. En aangezien hij niet overdreven veel kleurgevoel en geen affiniteit met vlakverdeling had, waren zijn doeken niet om aan te zien en dus praktisch onverkoopbaar. Vroeger had hij nog weleens wat weten te slijten, meestal aan bedrijven die iets in de receptie of in de directiekamer wilden hebben, en soms aan een privépersoon die iets roods boven een rode bank zocht, maar dat was in de loop van de tijd steeds minder geworden, tot er commercieel helemaal nooit meer iets gebeurde. Diep vanbinnen wist hij misschien

wel dat het niet goed was wat hij maakte, maar hij wist nog beter dat als hij er de brui aan zou geven zijn hele leven voor niks zou zijn geweest. En zo teerde hij op het minuscule sprankje hoop dat er toch een Van Gogh in hem zat, die straks of misschien zelfs pas na zijn dood de waardering kreeg die hij verdiende. Gelukkig, en dat was een bepaald niet onbelangrijk detail, vond Bella het mooi wat hij maakte. Elke keer als hij een doek af had, kwam ze kijken en staarde ze ernaar met open mond, alsof het een wereldwonder betrof. 'Schitterend,' zei ze dan, als ze van de overwelddigende verbazing bekomen was. 'Zo sterk, zo direct, zo levend.'

'Vind je? Ik ben er zelf niet zo tevreden over.'

'Het is een meesterwerk. Dit verkoop je zo.'

Ze had het al ontelbare keren gezegd, ontelbare keren was dat niet gebeurd. De doeken stapelden zich op in de voorkamer, die al jaren fungeerde als opslag. De achterkamer was het atelier, waar het grote scheppen plaatsvond. Daar stond de ezel en lagen de half uitgeknepen tubes goedkope verf, die hij zo nu en dan in grote hoeveelheden bij een groothandel aanschafte, omdat het dan zoveel goedkoper was. De laatste keer dat hij dat had kunnen doen was alweer een half jaar geleden en het begon inmiddels nijpend te worden. De verf was bijna op, om over de doeken nog maar te zwijgen. Bella had het kleine slaapkamertje tot haar beschikking, waar haar stokoude keyboard stond en haar partituren en arrangementen lagen. Ze sliepen in de grotere slaapkamer en leefden in de keuken,

waar ook de bank en de televisie stonden. Dat was hun wereld, daar hadden ze weinig anders dan elkaar.

Tot aan de kredietcrisis was het allemaal altijd wel weer op zijn pootjes terechtgekomen. Bella kon redelijk haar geld verdienen met een optreden hier en een optreden daar, soms een tijdje een *backing vocals*-toertje met een ster en regelmatig iets in de geluidsstudio van een neef van haar, die haar trouw belde als hij iets had. De grote ster was ze zelf nooit geworden, maar dat deerde haar niet. Ze zong graag en als ze er wat mee kon verdienen was ze blij. In de loop der jaren was zij de kostwinner geworden en had hij zich steeds meer om het huishouden bekommerd. Sacco waste, Sacco deed de boodschappen, Sacco kookte. 'Als jij het geld inbrengt, moet ik de rest doen,' zei hij, als zij soms liggend op de bank klaagde over haar eigen passiviteit. 'Eerlijk is eerlijk.'

Vanaf het moment dat iedereen besepte dat geld toch niet gratis was en dat huizen ook in waarde konden dalen, werd er besloten dat er geen evenementen meer werden georganiseerd en had Bella bijna geen werk meer. Er waren opeens geen feestjes meer, grote sterren gingen zonder *backing vocals* op pad en de neef had zijn geluidsstudio over de kop zien gaan en was teruggegaan naar Paramaribo. Hij verkocht en gidste nu kanotochten in de jungle.

Simpel gezegd: Sacco en Bella hadden geen cent meer te makken. Hij weigerde een uitkering aan te vragen. Hij ervoer dat als de ultieme

vernedering, omdat een toelage van de staat de bevestiging zou zijn van het feit dat hij met zijn kunst geen geld kon verdienen en dus niet goed genoeg was. Zij woonde officieel in Suriname en had zich nooit laten inschrijven in Nederland, dus ook zij kwam niet in aanmerking voor bijstand of iets in die richting. Ze moesten het allemaal zelf doen en daar waren ze het ook mee eens: een mens moest het zelf doen, dat was het leven.

Gelukkig hielden ze van elkaar en hadden ze na een leven vol tegenslagen geleerd om te gaan met geldgebrek, zoals dat gebruikelijk is bij kunstenaars. Ook bij hen speelde humor een belangrijke rol. Daarom konden ze het ook zo goed vinden met hun burens Hans en Joan, die de bloemenstal hadden bij de ingang van het station. Lieve en geestige mensen waren het, die het goed hadden en niet gierig waren. Regelmatig kregen Sacco en Bella een bosje van het een en ander, dat Hans dan voor ze meenam als hij een goede dag had gehad of juist een slechte en er van alles overbleef.

Dat de financiële problemen groot waren, onmetelijk groot, daar praatten Sacco en Bella niet over. Dat deed je niet. Dan leek het of je klaagde of bedelde of zielig deed en dat was hun eer te na.

‘Armoede bestaat niet in Nederland,’ zei Sacco. ‘Niet echt.’

‘Je bent een held, mijn held,’ zei Bella en ze kuste hem op zijn mond tot hij naar adem hapte.

5.

Het wat een gewone dinsdag en het enige opvallende van gewone dinsdagen was dat zowel Hans als Joan vaak even niet wist dat het dinsdag was. Dan kwam er een moment dat een van de twee aan de ander vroeg wat voor dag het ook alweer was. 'Is het woensdag vandaag?'

'Woensdag? Nee toch?'

Natuurlijk wisten ze al snel vast te stellen dat het dinsdag was en om de een of andere reden was dat dan altijd een beetje een teleurstelling, want hoewel zij net als alle andere mensen graag lang wilden leven, verlangden ze ernaar dat de week opschoot. En dat had eigenlijk geen enkele reden. Zij waren niet bijzonder meer gesteld op het weekend dan op de dagen door de week, ook omdat de stal zeven dagen per week open was, hoewel dat officieel helemaal niet mocht. Niet dat zij er zelf elke dag de hele dag aanwezig waren, helemaal niet, er was een aantal jonge meiden dat wat bij wilde verdienen op afroep beschikbaar, en vaak was het dus voor Hans of Joan alleen maar even een kwestie van de boel opengooien en aan het eind van de dag weer afsluiten.

Het was op zo'n gewone dinsdag, waarvan ze eerder op de dag al hadden vastgesteld dat het geen woensdag was, dat Joan opeens voorafgaand aan de eenvoudige maaltijd die zij voor

hen tweeën had gemaakt, haar rug rechtte, twee keer ademhaalde en haar echtgenoot toesprak op een manier die onmiddellijk de aandacht vroeg. 'Ik wil even overleggen iets. Iets overleggen, Hans. Gewoon. Even iets overleggen.'

Hij keek op van zijn nieuwe editie van Bloem en Blad. 'Wat is er? Is er iets met de auto? Heb je weer een aanrijding gehad?'

Joan was geen ster achter het stuur en schampte nogal eens een andere weggebruiker.

'Nee. Nee nee nee.'

'Wat dan?'

'Well.' Ze aarzelde.

'*Spit it out, liefje.*'

'Ik eh...'

'Ja?'

Joan zweeg en probeerde een glimlachje.

'Is het zo erg?'

'Ik ben bang jou te kwetsen.'

Hans schoot in de lach. 'Kan dat nog? Na meer dan twintig jaar huwelijk en op onze leeftijd?'

'Nee?'

'Wat is er dan?'

'Ik heb een vriend.'

'Je hebt een vriend.' Hans herhaalde haar zin alsof die niets betekende. De munt viel nog niet, hij begreep niet wat ze zei.

'Ja.'

De toon in haar stem en de blik in haar ogen vertelden hem meer dan die paar woorden en opeens begreep hij wat ze zei, hoewel de ernst van de mededeling absoluut nog niet tot hem

doordrong. 'Je hebt een vriend?' Hij lachte van ongelooft.

'Ja.'

'Joan. *Please*. Dit is een grap, toch?'

'*Not really.*'

'Een vriend?'

'Ja.'

'Dat meen je niet.'

'Ja. Toch wel. *So sorry.*'

'Mijn hemel.'

'Er gebeurde iets een keer. En toen nog eens. Dus nu is het mijn vriend.'

Twee maanden geleden had Joan aan het begin van haar yogaklasje haar matje naast dat van een nieuwe leerling gelegd, een man nota bene - er kwam bijna nooit een man - en na afloop had ze in de *coffee corner* van de sportschool haar cappuccino met hem gedronken, omdat alle andere vrouwen toevallig die dag meteen na de les weg moesten.

En er was meteen iets geweest, tussen die man en haar. Of het nou zijn geur was of de blik in zijn ogen of zijn rust of zijn stem, ze wist het niet, ze wist alleen wel dat het was alsof haar schouders van ontspanning als vanzelf omlaag zakten, terwijl ze daar juist altijd zo'n probleem mee had. 'Niet je schouders optrekken, laat ze lekker hangen.' Dat was door haar een zin geworden die in het groepje zelfs gebruikt werd als er iets anders aan de hand was, als iemand problemen in haar huwelijk of met haar nageslacht had.

Deze man dirigeerde als vanzelf haar schouders in de ontspanning en er werd nog een

tweede cappuccino besteld en daarna zelfs een derde.

‘Tot volgende week,’ had hij vrolijk geroepen, vlak voordat hij op de parkeerplaats in zijn oude Morris Marina stapte.

Joan was licht als een veertje naar huis gereden, zonder het gebruikelijke verkeersincidentje, en had de week die volgde vrolijk maar wat afwezig doorgebracht, zichzelf voortdurend verbazend over de uitwerking die de ontmoeting blijkbaar op haar had.

De week daarna was hij wat later dan zij in het yogazaaltje, zodat hij niet naast haar lag maar schuin achter haar, waardoor ze steeds moest wachten op een houding die haar blik naar achteren richtte om naar hem te kunnen kijken. Zijn blik was dan natuurlijk ook naar achteren gericht, waardoor zij ongestoord haar gang kon gaan.

Na afloop bleef deze keer natuurlijk iederéén voor een kopje koffie, hij ook, en pas na drie kwartier waren ze samen alleen over, achtergelaten na wat fronsende blikken van de andere yogadames, die zich verbaasden over het feit dat Joan niet zoals gebruikelijk al na één cappuccino vertrokken was. Zou die nieuwe man daar iets mee te maken hebben? Dat kon toch bijna niet. Joan!

Ook deze tweede keer maakte hij een overwel digende indruk op haar en op de parkeerplaats vroeg ze hem later zijn telefoonnummer, dat hij zonder blikken of blozen aan haar gaf. ‘Heb je een iPhone? Stuur me dan een appje, dan heb ik jouw nummer ook.’

'Ik weet niet wat is een appje.'

Hij lachte en liet het haar zien op zijn eigen telefoon. Daardoor stonden ze even dicht bij elkaar te tintelen en voelde zij zich zestien.

Die nacht had ze eerst over hem gefantaseerd en daarna over hem gedroomd, en de volgende ochtend had ze besloten dat er geen houden aan was. Hij kwam op haar pad, hij was op haar pad gekomen, het was haar pad, zij moest er iets mee, ze kon het niet negeren.

Joan verzon een smoes, ging niet naar een oude vriendin maar naar een hotel waar ze hem trof, met hem dineerde en met hem naar bed ging, alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Bloedspannend en opwindend was het, maar het voelde ook vertrouwd en intiem, wat ze heel wonderlijk vond. Decennialang was ze alleen maar met dezelfde man geweest, nu opeens deed ze het met een ander en dat voelde volkomen normaal. Bizar.

Twee weken later had ze hem nog eens gezien en vier dagen daarna voor een derde keer. En vervolgens was het tot haar doorgedrongen dat ze een probleem had dat waarschijnlijk niet als vanzelf zou verdwijnen. Dus had ze besloten het aan Hans te vertellen, puur en alleen maar omdat haar minnaar een gegeven voor haar was en ze het niet eerlijk vond haar grote liefde Hans zo intens te bedriegen.

En daar zat ze nu, tegenover die verschrikte ogen van een ontstelde echtgenoot.

'O.'

'Ja.'

‘En hoe lang is dat dan al?’

‘Niet lang. Kort. Echt kort.’ Ze probeerde het geruststellend te laten klinken.

‘O.’

Joan zweeg en boog licht het hoofd, om aan te geven dat ze wist dat ze schuldig was.

‘*Shocking* wel.’

‘Ja. Lijkt mij ook. Voor jou.’

‘Voor jou niet?’ Nu kwam er iets van boosheid in zijn stem en ogen.

‘Neuh. Op zich niet. *Sorry*.’

‘Nee nee. Goh. Tss.’ Hij stond op en ging weer zitten. ‘Sjongejonge. Nou nou.’

Er viel even een stilte en na een korte aarzeling ging ze verder met de voorbereidingen voor de maaltijd. ‘Wil je hier in de keuken eten of aan tafel?’

‘Wat kan mij dat nou schelen? Jezus, Joan.’

‘We moeten toch ergens eten?’

‘Maar wat is dat dan voor een man? Waar heb je hem leren kennen? Hoe heet-ie?’

‘Hij heet Jan.’

‘Jan? Dat meen je niet? Wie heet er nou nog Jan? Wat een stomme naam.’

‘Is het niet dat Jan is van Johannes, net als Hans is van Johannes, Hans?’

Op dat moment werd er vanaf de galerij op het raam getikt. Daar stond een vrolijk zwaaiende Bella. ‘Hai,’ riep ze. ‘Stoor ik?’

‘Nee hoor,’ riep Joan. Ze negeerde de boze blikken van Hans en liep de bijkeuken in, naar de achterdeur van de galerij en deed die van het slot. ‘Kom binnen.’

'Hai.' Bella maakte haar entree zoals Bella haar entree maakte. Met veel geluid en beweging en gelach. 'Halleluja, hallo daar, goede mensen, fijne burens van me, en hoe is het hier?'

'Prima hoor.'

'Hai Hans. Alles oké?'

'Hallo Bella.'

'Wat kan ik doen voor jou, Bel?' vroeg Joan.

'Ja, wat kan jij doen voor mij. Ik zal het jou zeggen. Ik ben macaroni aan het maken voor Sacco en voor mezelf natuurlijk, maar ik ben het gehakt vergeten, weet je. En ik heb ook geen ham of niks, weet je.'

'Alweer macaroni? Dat eten jullie elke dag, geloof ik.' Joan lachte.

'Ach ja, mijn man is er gek op. Prima toch? Lekker makkelijk. Maar heb jij misschien iets van vlees in de ijskast of in die geweldige voorraadkast van je? Of voor mijn part een blikje van iets? Iets voor de *bite*, weet je.'

'Misschien ik heb een blik ham of zo. Ik zal eens even kijken in mijn schatkast. Laat mij maar even rommelen.' Joan ging de bijkeuken in, terwijl Bella en Hans achterbleven.

'En hoe is het hier, buurman?'

'Ach ja, wat zal ik zeggen?'

'Zijn gangetje?'

'Dan zou ik toch eerder zeggen, háár gangetje,' sprak hij harder dan noodzakelijk, om ook de bijkeuken te bedienen.

'Huh? Wat zeg jij nou, man?' Bella lachte. 'Maar dat klinkt eigenlijk niet zo slecht, weet je. Je moet een vrouw altijd geven wat ze wenst, dan heb je een goed leven als man. Geloof mij maar.'

Joan kwam de keuken binnen met een verpakte rookworst. 'Ik heb een rookworst, heb je daar wat aan? Het is gek, macaroni met rookworst, maar als je het snijdt in stukjes... Waarom niet?'

'Is helemaal te gek goed. Macaroni met rookworst, dat wordt een hit, ik weet het zeker. Tuurlijk is dat goed. Dank je wel. Zo bedankt, weet je.'

'En we zien jullie morgen, toch?'

'Ja ja, zeker, leuk. Wij hebben er zin in.'

'Tess en Andy komen ook.'

'Prima. Helemaal fijn. Dat wordt gezellig, weet je. Dat weet ik nu al.' Ze wees op de rookworst. 'Het plastic eromheen houden als-ie in het pannetje gaat, hè? Dat moet. Toch, Hans?' Bella gierde het uit.

'Wat?'

'Het plastic eromheen houden als-ie in het pannetje gaat.'

'*As the actress said to the bishop,*' lachte Joan met haar mee.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=mamas-minnaar>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is 'lezen' een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ